

som ikke efterkomme Opfordringen, til Bøder eller Fængsel, hvorhos der, for det Tilfælde, at der øves Vold mod Personer eller Gods, bestemmes Straf af Fængsel eller under stærpenbe Omstændigheder endog Forbedringshuusarbejde indtil 1 Aar for Deeltagerne i saadan Vold, og det selv om Mængden ikke fra først af ved sin Holdning i Ord eller Gjerning har lagt for Dagen, at det var dens Hensigt med forenet Magt at øve Modstand imod Øvrigheden, og Opløbet ei heller i sin Udvikling antager en saadan Character. Hvor dette er Tilfældet, træder Opsættigheden imod Øvrighed frem som formelig Opstand og falder ind under strengere Straffebestemmelser (§ 99). Denne kan naturligvis fra første Dreblik være af en saadan Veffaffenhed, at det end ikke bliver muligt for Øvrigheden at stille Opfordring til Mængden om at stilles ad, før den strider ind med Magt, og Lovudkastet gjør derfor ikke ubetinget sin Straffebestemmelse afhængig af en saadan Opfordring og dens Ikkeefterkommelse men foreskriver, for Tilfælde af, at der er øvet Vold mod Person eller Gods, Straf af offentligt Arbejde indtil 6 Aar for Hovedmændene — dem, der enten have fremkaldt Opstanden eller under samme vise sig som Anførere — og for de øvrige Deeltagere Fængsel eller Forbedringshuusarbejde indtil 2 Aar (§ 99, 1ste Stykke.) Lovudkastet forudsætter imidlertid, at der dog i Reglen, selv hvor det fra først af har været tydeligt, at Mængden var beredt paa at gjøre Modstand, vil være Tid og Leilighed for Øvrigheden til at stille Opfordring til Mængden om at gaae fra hverandre, og hjemlev selv under saadanne Omstændigheder Straffefrihed for dem, der efterkomme Befalingen, naar de ikke maae ansees for Hovedmænd, for hvem Straffen er bestemt til Fængsel eller Forbedringshuusarbejde indtil 1 Aar. Bliwer Mængden imidlertid Befalingen overhørig, straffes Hovedmændene med Fængsel, mindst 3 Maaneders simpelt Fængsel, eller med Forbedringshuusarbejde indtil 2 Aar, og de øvrige Deeltagere med Fængsel (§ 99, 2det Stykke), hvorhos det naturligvis er en Selvfølge, at de, hvis det kommer til Vold imod Person eller Gods, falde ind under de strengere for saadant Forhold foreskrevne Regler,

ligesom ogsaa Volden i og for sig kan medføre større Ansvar.

Det forekommer Udvalget, at Lovudkastet i det Hele heldig har løst den meget vanskelige Opgave, som disse Forhold, der frembyde saamegen Forskjellighed, og hvor Overgangene ere saa umærkelige, stiller til Lovgivningen, og skal indskrænke sig til at stille Forslag om en noget forandret Affattelse af 2det Stykke i § 100, saaledes at det bliver aldeles klart, at det i samme omhandlede Forhold ikkun er en umiddelbar Fortsættelse af det Foregaaende (Ændring Nr. 54). Det turde derhos vistnok være hensigtsmæssigt ved en Henvisning til § 100 at tydeliggjøre, at den i § 99 omtalte Opfordring er den i Grundloven foreskrevne (Ændring Nr. 53).

Efter at have afluttet Behandlingen af den directe Opsættighed mod Øvrigheden beskæftiger Lovudkastet sig med enkelte Forsæelser, i hvilke der viser sig Modstand imod de Forholdsregler, som af Loven eller Øvrigheden ere foreskrevne til Haandhævelse af Orden og Retssikkerhed, deriblandt om Befrielse af Anholdte eller Fanger (§ 104) og om Tilintetgjørelse af de Spor, som en Forbrydelse maatte have efterladt sig, eller anden Virksomhed, der gaaer ud paa at hindre Opbagelsen og Forsølgelsen af begaaede Forbrydelser (§ 105). Som det vil erindres, er det paa dette Sted, at Udvalget formener, at Lovudkastets beskægtede Bestemmelser i § 56 om Tilfidesættelse af Angivelsespligten vilde finde deres rette Plads, og det bringer derfor i Forslag at optage denne Paragraph imellem §§ 104 og 105, saaledes som den maatte blive vedtaget (Ændring Nr. 55).

Første Affnit af § 56 omhandler Angivelsespligten med Hensyn til Statsforbrydelser, og Udvalget formener derfor, at det vil være rigtigt iblandt Straffene at optage Statsfængsel. Maatte derhos de Forandringer, som ere foreslaaede ved Capitlerne om de nævnte Forbrydelser (9—12), vinde Bisalb, skjønes det ikke, at der vil være tilstrækkelig Anledning til at optage § 70 i Rækken af de Tilfælde, hvor Angivelse gjøres til Pligt, da det Forhold, som herved fornemmelig maa have staaet for Die,